

ERNST ENNO

IMELIKKU RADA PIKKA

Koostanud
Lauri Sommer

Koostanud Lauri Sommer
Toimetanud Elo Rohult
Kujundanud Angelika Schneider

© Ernst Enno
Käesolev valimik ja saatesõna
© Lauri Sommer ja Tänapäev, 2020
Joonistus lk 240 © Ella Enno /
Eesti Kirjandusmuuseum

ISBN 978-9949-85-937-5

Trükitud Printoni trükikojas

MA TULEN HILJA

Ma tulen hilja, viimne teiste seltsis,
Ei jõudnud varem lauluvainule.
Ei looda pärga ega lille ehteks:
Jäin ikka hiljaks iga võidule.

Ma laulan üksi laulu muinasjutust,
Kus valgus maeti mulda võrsuma,
Ja sellest hing sai inimese rinda
Ja igatsus kui tuli tungija.

Ses tules nägin jumaluse randa.
Kesköösel sinna lendas minu nutt:
Ma tulen hilja, viimne teiste seltsis, —
Ma unistaja nagu muinasjutt.

KAS SA EI IIAL KÜSI...

Lill tukub lille kõrval
Ja talv on veel ja öö,
Kuid lume all on elu,
Ei lõpe iial töö.

Lill tõuseb lille kõrval,
Siin rohi, viljapää,
Ja päike, sinisära,
Ja kõndida nii hää.

Kas sa ei iial küsi:
Miks siin kõik nõnda on,
Rõõm, mure, surm ja elu
Ja lossi kõrval onn?

Kas sa ei iial küsi,
Miks muld on nõnda must —
Ja kuhu Jumal valvma
On pannud armastust.

MA TUNNEN LILLESID...

Ma tunnen lillesid, mis keegi pole näinud,
Neid kasvatasin oma südames;
Mu lilled säääl, kus ükski pole käinud,
Kus elan, laulan oma valguses.

Mu hingelilled valged keset igatsusi,
Kus surevad kõik ohked tolmused,
Kus leian kaduvuse rannal jäädavusi,
Ja pärliks saavad muretundmused.

Mu meelest on, kui oleksin ma toonud
Need lilled säält, kus jumaluse maa
Nii sala tungides kui säde rändaja —

Need lilled nagu unenägu südamesse loonud,
Mis nägin kus, ei tea arvata —
Nad on kui arm, mis surematust joonud.

NII LÄBISEGI JOONED...

Mets kohab, mets ja süda —
Kes mõistaks ütelda,
Mis võimata veel öelda,
Ja mõista võimata.

Tuul tuleb kust, ei tea,
Ei tea, kuhu läeb —
Kust kõik, mis on, ei mõista,
Sul üksi tunne jääb.

Siin kõik jääb poolt ja vastu...
Mispärast, küsid sa, —
Kes teab, kust ja kuhu
Läed, tuled kõigega.

Siin elus nagu metsas
Üks kohin juttu aab,
Sest rõõmu, mure kõne
Nii läbisegi saab,

Nii läbisegi jooned,
Nii imelised teed —
Must, valge, valged, mustad
Ja vahel silmaveed.